

درجه‌بندی کاراته و عناوین آن

درجه بندی کمر بند و رنگ های مختلف آن به نوعی برای ایجاد انگیزه و پاداش دادن به رزمی کاران استفاده می شود. رنگ کمر بندها برای هر یک از هنرهای رزمی، سبک ها و سازمان ها متفاوت است، اما کمر بند سفید و سیاه در بین تمامی آن ها مشترک است.

در کاراته درجه بندی ها و عناوین ها سلسله مراتبی شبیه ارتش دارند. همه کسانی که آموزش می بینند و تمرین می کنند از افرادی که کمر بند ندارند تا مربی و بالاتر از آن رده بندی می شوند. رنگ کمر بندها و دان ها تفاوت را نشان می دهد.

افرادی که در مرتبه افرادی که پایین هستند یا درجه ای ندارند، شبیه سرباز صفر باید به شی ها ن ها افسرها یا ژنرال، مثل رنشی، کیوشی، هانشی، کای چو، کان چو یا سوسای) احترام بگذارند.

مودانشا : از لحاظ ادبی یعنی افراد بدون درجه، یعنی کسانی که هنوز کمر بند مشکی دریافت نکرده اند، در گذشته به کسی کمر بند سیاه دان یک می دادند که بتواند با سی تا صد نفر مبارزه کند.

کوهایی : شاگرد باهوش و با استعداد بدون درجه دان، افراد در درجه «کیو»، هر کس با درجه کمتر از شما را گویند. هنگامی که هر دو در یک درجه هستید و فرد دیگر جوان تر است یا کاراته را بعد از شما آغاز کرده است «کوهایی» خوانده می شود. کلمه «کوهایی» بیش تر برای سوم شفص به کار می رود (در صورتی که کسی را با این لقب خطاب کنید بی ادبی است - فقط مربی می تواند).

اوچی داشی : به هنرجویی گفته می شود که در جایی که آموزش می بیند زندگی هم می کند (در دو جو، هونبو یا ورزشگاه)؛ در آن جا کار می کند (تمیز کردن، ظرف شستن، نظافت) و بابت غذا و آموزش هزینه می پردازد.

سمپای : شاگردان اول؛ می توانند هنر جوهای کمر بند سیاه دان یک و دو باشند، یا دارای درجه کیو. واژه «سمپای» یا «سن پای Sempai» یا «یا Senpai» شفصی است که مسوولیت هایی دارد.

شی دوین : یک کمک مربی که رسماً به صورت مدرس شناخته می شود، اما هنوز «سن سی Sensei» نشده است. لازم به یادآوری است همه کمر بند مشکی ها استاد نیستند.

سن سی : استاد، مربی یا بایگزن / مربی مقطعی. به طور عادی این واژه برای دان سه یا چهار به کار می رود، اما هم چنین برای شفصی که «دو جو» دارد و دان یک است هم به کار می رود و توسط هنر جو یانش «سن سی» خطاب

می‌شود. «سن‌سی» واژه متداولی است که در ژاپن به هر مدرسی، گفته می‌شود، مثل معلم مدرسه و یا معلمان زبان، ریاضیات، تاریخ یا دیگر رشته‌های ورزشی یا هنری.

یودان‌شا : از لحاظ ادبی به افراد درجه بالا اطلاق می‌گردد، در کاراته به کسانی که کمر بند مشکی دارند.

شی‌هان : استاد، مربی، به طور معمول برای افراد با درجه گودان (دان پنج) و بالاتر از آن به کار می‌رود.

چون شی‌هان : استاد، مربی، اغلب به مربی‌های دان شش یا سابقه زیاد می‌گویند.

سی شی‌هان : برای افرادی به کار می‌رود که مربی و استاد با سن بالاتر هستند و مدت بیش‌تری در دان شش مانده‌اند.

شی‌هان‌دای : استاد و مربی بالامرتبه، اغلب برای افراد مسن‌تر در درجه شی‌هان، ریاست شافه‌های نمایندگی یا بالاترین درجه در کشور / رهبر سازمان در یک کشور یا منطقه به کار می‌رود (فارج از ژاپن).

سایکوکومون : مشاور ارشد یا دستیار ارشد در سازمان.

شوسی‌کی شی‌هان : به شی‌هان‌های ارشد خطاب می‌گردد. خیلی نزدیک به سایکو شی‌هان است ولی پندان مرسوم نیست.

سایکوشی‌هان : بالاترین شی‌هان، ارشدترین شی‌هان، لقبی که به استادان برجسته‌ی پیش‌کسوت اطلاق می‌گردد.

سوشو : بنیان‌گذار سازمان، این عنوان کلاً توسط بنیان‌گذار سایکوشی‌هان، «شیگرو اوایاما» به کار رفت، کسی که کاراته جهانی اوایاما را در آمریکا بنا نهاد.

کای‌پو : رهبر، رئیس یا سرپرست. «کای» به معنای سازمان، مجتمع یا مدیریت / کمیته بوده و «پو» معنی رهبر یا سرپرست را دارد.

کانپو : کانپو سرپرست، رئیس یا رهبر سازمان و دوپو. «کان» از لحاظ ادبی سالن تمرین و «پو» به معنی سرپرست، رهبر یا رئیس است. کانپو به معنی رهبر سازمان است.

سوسای : رئیس کل یک سازمان. عنوان سوسای در موارد کمی در ژاپن به کار رفته است. در ۱۸۶۸، هنگامی که امپراطور برای نخستین بار نفست وزیر برگزید به او لقب سوسای داد. قبل از ۱۸۶۸ امپراطوران تنها وزیر و مشاور داشتند. مشاوران در بالاترین درجه: «کامپاکو» نام می‌گرفتند. در هنرهای رزمی، اوایاما اولین کسی بود که در سال ۱۹۸۵ عنوان «سوسای» را از آن خود کرد. در سبک‌های دیگر بالاترین عنوان «کای‌پو» یا «کان‌پو» است. قبل

از گرفتن لقب «سوسای» او یاما عنوان «کانپو» را داشت. احتمالاً دلیل اصلی این تغییر، تعدادی از شاگردان «او یاما» بودند که از سازمان کیوکوشین جدا شده و سازمان‌های مستقلی تأسیس کرده بودند و از عنوان «کانپو» استفاده می‌کردند؛ مثل آشی هارا، «سونه‌ئو» و «ای‌شی» که عنوان «کانپو» را داشتند.

رن‌شی: شخصی که تشفیص داده می‌شود مجرب است، اغلب افراد در روکودان (دان شش)، «رن‌شی» کمترین درجه استادی است، که با کیوشی و هان‌شی دنبال می‌شود. از عناوینی که صرفاً به برقی استادان بر بسته داده می‌شود، با دان کاملاً متفاوت است.

کیوشی: به یک مربی صاحب نام و دارای اطلاعات علمی زیاد که کتب علمی و فلسفی نیز نوشته باشد این لقب اعطا می‌شود. داشتن حداقل ۴۸ سال سن و روکودان یا شی‌پی‌دان (دان شش و هفت) الزامی است. در سال ۱۹۳۷ «چوین می‌یگی» اولین کسی بود که در کاراته لقب کیوشی را از «بوتوکو کای» دریافت کرد.

هان‌شی: استاد دیگر معلمان، اغلب برای افرادی به کار می‌رود که در درجه هاپی‌دان (دان هشت) و بالاتر از آن هستند، بالاترین رتبه در سازمان. باید بالای ۵۸ سال سن داشته و نقش بارزی در پیشبرد کاراته جهان ایفا کرده و شهرت زیادی داشته باشد.

تدوین کننده : مهدی تنها